

1. Bocsásd meg, Úr Is - ten, if - jú - sá - gom - nak vét - két,
 Sok hi - tet - len - sé - gét, un - dok fer - tel - mes - sé - gét,
 Tö - röld el rút - sá - gát, min - den ál - nok - sá - gát,
 könnyeb - bítsd lel - kem ter - hét.

2. Az én búsult lelkem én nyavalyás testemben / Tétova bujdosik, mint madár a szélvészben; / Tőled elijedett, tudván, hogy vétkezett, akar esni kétségben.
3. Akarna gyakorta hozzád ismét megtérni, / De bűnei miatt nem mer elődbe menni, / Tőled oly igen fél, reád nézni sem mér, színed igen rettegi.
4. Semmije sincs pedig, mivel elődbe menjen, / Mivel jóvoltodért viszont téged tiszteljen, / Nagy alázatosan, méltó haragodban Tégedet engeszteljen.
5. Bátorítsad, Uram, azért biztató szóddal! / Mit használsz szegénynek örök kárhozatjával? / Inkább hadd dicsérjen e földön éltében szép magasztalásokkal.
6. Térj azért, én lelkem, kegyelmes Istenedhez, / Szép könyörgésekkel béküljél szent kezéhez, / Mert lám, hozzá fogad, csak reá hagyj magad: igen irgalmas Úr ez.
7. Higgyünk mindörökké egyedül csak őbenne, / Őrizkedjünk bűntől, ne távozzunk őtőle. / Áldott az ő neve örökké mennyekbe', ki már megkegyelmeze.